

Teatrzyk

W poszukiwaniu zaginionej wiosny

(teatrzyk sensacyjny)

tekst do

teatrzyku

Występują: Narrator, dwa Śmigustne Dziady z Przewodnikiem, Siuda Baba z Dziadem, dwa Pucheroki, Lajkonik, Dozorca z grabiami, Chłopiec, Dziewczynka, Kwiaciarka, Marzanna, Wiosna, turyści.

Narrator:

(wychodzi na scenę z tytułem spektaklu „Poszukiwacze zaginionej wiosny”)

Dzień dobry, kochani, jestem Narratorem.

Leciałem balonem przedwczoraj wieczorem

i coś mi popsuło mój nastrój radosny:

otóż w Małopolsce ciągle nie ma wiosny!

Szaro, buro, zimno, człek się z mrozu chwieje.

I co chwila pada, kropi albo leje.

Coś z tym trzeba zrobić, niech się władza dowie.

Patrzcie – tłum się zbiera na Rynku w Krakowie.

(Tłum na Rynku w Krakowie: Lajkonik, kwiaciarki, turyści i dzieci, Dozorca z grabiami. Wznoszą okrzyki: „Precz z zimą!”, „Uwolnić wiosnę!”. Wchodzą Pucheroki, tłum się rozstępuje)

Chłopiec:

Ale śmieszna czapka.

Dozorca:

Strój nieodpowiedni.

Chłopiec:

Czy to są kosmici?

Dozorca (podnosi groźnie grabie):

Ej! Coście za jedni?

Pucheroki (*razem*):

Myśmy Pucheroki!

Pucherok I:

Niech pan schowa grabki.

Pucherok II:

Mamy czarne twarze
oraz superczapki!

Pucherok I:

W Niedzielę Palmową, nie mówiąc nikomu,
chodzimy w Zielonkach od domu do domu.

Dozorca:

Ja bym wam nic nie dał.

Pucherok I:

Ludzie nie są tacy,
lecz jak nie ma wiosny – nici z takiej pracy.

Pucheroki (*razem*):

Gryzie nas ten problem, gryzie jak bóbr sosnę,
kurde-burde-bele, trzeba znaleźć wiosnę!

Kwiaciarka:

Mnie aż marzną kwiaty, niech pan sam zobaczy.

Lajkonik (*po chwili zamyślenia*):

Chyba już rozumiem, co to wszystko znaczy!
Idźcie w Małopolskę, wiosnę nam porwali!
Tylko, Pucheroki, wróćcie całkiem cali.

Szukajcie w Zatorze, Miechowie i Czchowie,
na rynku w Olkuszu, na rynku w Tarnowie,
uliczkach Wieliczki, uliczkach w Chrzanowie,
ktoś musiał ją widzieć, jak widział – niech powie!

Pucheroki:

Gryzie nas ten problem, jak bóbr gryzie sosnę,
kurde-burde-bele, znajdziemy tę wiosnę!

*(Odchodzi. Wchodzi Siuda Baba i Dziad. Tłum
się rozstępuje. Ludzie sobie żartują z Siudej Baby,
śmieją się, pokazując ją sobie nawzajem)*

Siuda Baba:

Co to za żarciki, docinki i pstryczki?

Jestem Siuda Baba.

Kwaciarka:

A skąd?

Siuda Baba:

Spod Wieliczki.

*(Podchodzi do niej Chłopiec i dotykając
naszyjnika, robi minę, jakby
przegryzł cytrynę)*

Chłopiec:

Naszyjnik z ziemniaków?

Siuda Baba (*odganiając Chłopca*):

Sio! Co za pyszałek!

Ja chodzę po domach w lany poniedziałek,
co łaska, po żywność, mam koszyk i bat,
daję powodzenie, chodzi ze mną Dziad.

Dzieci:

Ale wiosny nie ma.

Siuda Baba:

Idę spod Wieliczki,
tam też ciągle zimno i puste uliczki.

Lajkonik:

Trzeba wiosny szukać na Rysach, Łomnicy,
Jaworzynie, Lubniu, Turbaczu, Świnicy,
może ktoś ją porwał, wszak to wbrew naturze,
szukaj, Siuda Babo, też na Babiej Górze!

Siuda Baba:

Gryzie mnie ten problem, gryzie jak bóbr sosnę,
kurde-burde-bele, znajdziemy tę wiosnę!

(wybiega)

Lajkonik:

Dziwne, kto nie widział – pewnie nie uwierzy,
kto tu dziś nie gościł. O, znowu coś bieży.

(wchodzą Śmigustne Dziady z Przewodnikiem)

Kwaciarka:

Hej, panowie, kto wy?

Dozorca:

Strój nie od parady.

Przewodnik Dziadów (*wskazując na nich*):

Czołem, krakowianie!

To Śmigustne Dziady.

(*Dziady mruczą i hałasują na blaszanym rożku*)

Lajkonik:

Czy oni coś mówią, co na twarzach mają?

Przewodnik:

Oni trochę mruczą i trochę stękają.

Jam zaś przewodnikiem dziadów tych się obrał,
my spod Limanowej, myśmy ze wsi Dobra.

Kwiaciarka:

Kto tu dziś przychodzi, też po ludziach chodzi.

Dozorca:

A niech sobie chodzą, chodzą, póki młodzi.

Przewodnik:

To nie dla zabawy czy jakiej swawoli,
tylko na pamiątkę tatarskiej niewoli,
bo lat temu setki tak jak ci odmieńcy
uciekli Tatarom umęczeni jeńcy.

Dobra jeńców wzięła, dała jeść i spanie,
stąd Śmigustnych Dziadów dziś śmigustowanie.

Chłopiec:

Ale nie ma wiosny, co ma takie wady,
że nic nie ma sensu, w tym Śmigustne Dziady.

Lajkonik:

Gryzie was ten problem?

Przewodnik:

Gryzie jak bóbr sosnę!

Kurde-burde-bele, znajdziemy tę wiosnę!

Lajkonik:

Macie wodę, idźcie, idźcie, dobre człeki,
gdzie Dunajec, Wisła, Poprad, inne rzeki,
gdzie zalew w Czorszynie, Czchowie, Morskie Oko,
szukajcie pod wodą, szukajcie głęboko.

(Dziady z Przewodnikiem odchodzą)

Kwiaciarka:

I co, poszli sobie?

Chłopiec:

Poszli swoją drogą.

Myślicie, że oni szukać nam pomogą?

Lajkonik:

Pewnie, że pomogą, ale jeśli chcemy,
sami wiosny także poszukać możemy.

Dozorca:

Dobrze mówi!

Kwiaciarka:

Racja!

Lajkonik:

I się tu założę,

że ją odnajdziemy, jak każdy pomoże.

(rozbiegają się we wszystkich kierunkach szukać wiosny)

Narrator:

Poszukując wiosny w ten to właśnie sposób,
zaangażowano kilkanaście osób.

Wspólnie można więcej, toż to znany fakt,
więc wspólnie zagramy dla was drugi akt.

AKT II

*(Zakole Rudawy, trawa, ptaszki śpiewają.
Dziewczynka i Chłopiec szukają wiosny)*

Dziewczynka:

Już mnie bolą nogi od jakichś dwóch godzin,
chyba chcę do domu, wróćmy do swych rodzin.

Chłopiec:

Jeszcze tu zajrzyjmy w zakole Rudawy,
jak się coś zaczęło – trzeba kończyć sprawę.

Narrator:

Mieli już do domu wracać, wtedy gdy...

(Dzieci znajdują Wiosnę w pieczarze pod drzewem)

Dzieci *(razem):*

Wiosna! Wiosna! Wiosna! Wiosna, ach, to ty!

(Dzieci wyciągają telefony i na przemian rozmawiają)

Dzieci *(osobno po zdaniu):*

Chodźcie, Pucheroki!

I ty, Siuda Babo!

Znaleźliśmy Wiosnę!

Gdzie? No, nad Rudawą.

Lecz nie wiedzieć czemu, ktoś w niewoli
trzyma małopolską Wiosnę.

A kto?

(Nagle zza krzaka wyskakuje Marzanna)

Marzanna:

Pani Zima!

A mam was, okropne, niegrzeczne dzieciaki!

Już nie uciekniecie, chodźcie tu, łajdaki!

Dziewczynka *(do Chłopca):*

Ale straszna, kto to? Wiesz, kim jest ta panna?

Marzanna:

Mówią mi też Mora, Mara lub Marzanna.

Zamknę was w pieczarze, tu, gdzie rośnie sosna.

Nie będziecie sami – siedzi tam już Wiosna.

*(Marzanna zagania dzieci do pieczary, dzieci
widzą Wiosnę i się z nią przytulają)*

Wiosna (*do dzieci*):

Ej, macie komórki? (*dzieci przytakują*)
To się pisać spieszcie wszystkim SMS-y,
trzeba dać znać reszcie.

(*Dzieci dyskretnie piszą SMS-y.*
Marzanna mówi do publiczności)

Marzanna:

Ha! Ha! Ha!

I mam ich, nic tego nie zmieni.
Będę ich tu trzymać do samej jesieni.

(*Na scenę wbiegają zawiadomieni*
SMS-em wszyscy pozostali bohaterowie,
Lajkonik, Siuda Baba, Pucheroki itd.)

Marzana (*jakby nigdy nic*):

Co was tu sprowadza, panie i panowie?

Dziad:

Więzisz Wiosnę, dzieci, dostaniesz po głowie.
(*Pucheroki łapią Marzannę, Dziady Śmigustne*
uwalniają dzieci i Wiosnę)

Kwiaciarka:

Mamy dosyć zimy i mamy powody!
Marzannę trza spalić i wrzucić do wody.

Dzieci:

Palić? Topić? Ludzie – dziś już to nie przejdzie,
trzeba jej zapłacić, to wtedy odejdzie.

Lajkonik:

Dzieci mają rację. Rozsądne gagatki.

Weźmy czapki, kosze, idźmy zbierać datki.

(Wszyscy aktorzy, w tym Wiosna, rozchodzą się po widowni i zbierają drobne na przekupienie zimy, na koniec stają przed Marzanną)

Wszyscy *(razem)*:

Tyle w Małopolsce ludzie mogli dać,

więcej już nie mają, na tyle nas stać.

Daj już, zimo, spokój, nie zostawaj z nami,
ale wróć koniecznie.

Marzanna:

Kiedy?

Wszyscy *(razem)*:

Przed feriami!